

Че залетѣ, че удари
Въ равни двори съ три огради,
Гдѣ невѣсти стелятъ дари...
Пръпнаха невѣсти млади,

Свиха мръжа свиленица,
Тънки дари свило-злати, —
Та хванаха гълъбица
И соколъ бързокрилати.

12
Тръгнаха ми низъ-по село;
Мѣтнаха имъ и на двата —
Сивъ соколу смиръ на чело,
Гълъбици було злато.

Около имъ стари свати,
Слѣдомъ честна кумацина;
Нея води деверъ млади,
Него весела калина.

Прѣпорци се гордо вѣятъ;
Кой гдѣ срѣщне поклонъ прави: —
Да домуватъ да живѣятъ
Честитъ животъ, вѣчно здраве!

Мѡми свѣнливо ликъ руменѣе,
Пусто и сърдце бий, та ще трѣсни;
Съ сладкитѣ думи на сладки пѣсни,
Сякаше медъ се въ душа ѝ лѣе.